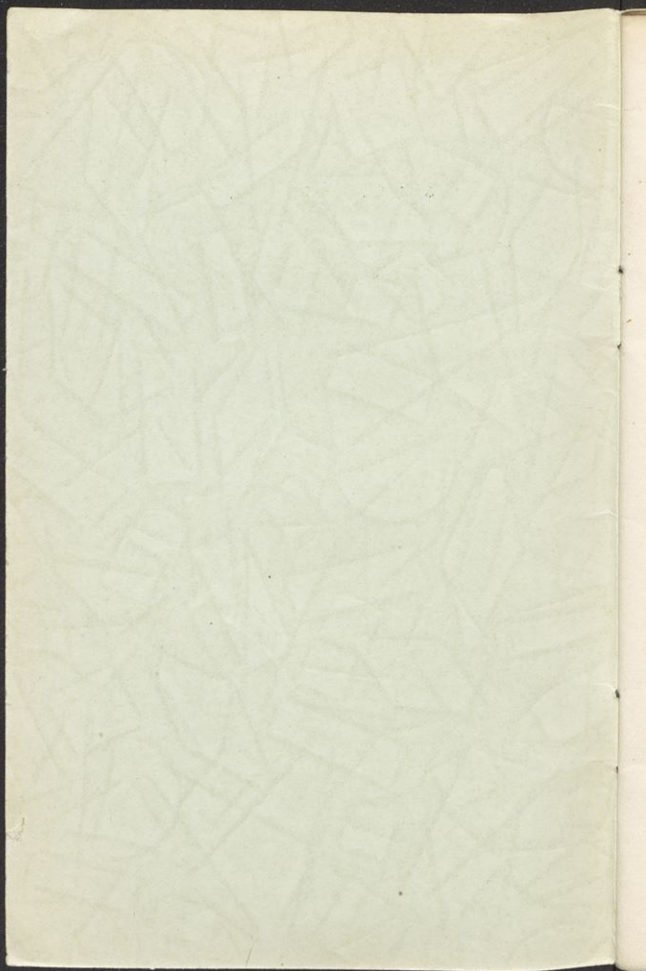

67868

ALBIN ČEBULAR

Samotná pšenice

ALBIN ČEBULAR

Samotna pšenica

67868

030015194

VSEBINA.

	Stran
Moj dom	5
Slutnja	6
Orač	7
Sejalec	8
Iz razora	9
Razcvita se pšenica	10
Milosten dež	11
Pokoj v lilijah	12
Zamaknjeno sonce	13
Na sprehodu	14
Postovka	15
Žetev	16
Ljubica	17
Angelski kruh	18
Zima	19

VERBOD

1	Wij den
2	Wij den
3	Wij den
4	Wij den
5	Wij den
6	Wij den
7	Wij den
8	Wij den
9	Wij den
10	Wij den
11	Wij den
12	Wij den
13	Wij den
14	Wij den
15	Wij den
16	Wij den
17	Wij den
18	Wij den
19	Wij den

VERBOD

MOJ DOM.

Kjer lastavk zbor poljane kras obleta,
v šelestih hladnih koplje se ravnina,
ki morja žitaric je citronina,
je dedovina trdna moja, kmeta.

Tam hiša slamnokrova je očeta,
ki starih dedov je še prдавnina,
brezskrbna last poštena, last edina,
kjer v zibeli so mi potekla leta.

Okoli v juliju zvenijo klasi
potihoma v presevih zlatolasi,
srce se ob pogledu nanje taja.

Vse v saph skrbno semtertje pregiblje
se, riblje, bije, veličastno ziblje,
tajinstvenost me pesmi njih navdaja.

SLUTNJA.

Pomladne zemlje grudi so svežina,
kot rožni rahli nežni so njih vali,
zgeneče, ki so kar čez noč jim vstali,
zbledena mesečina so milina.

Vonjava silna nageljev čistina,
v umiranjih škrjančki bodo spali
svit hrepeneči zgodnje zaležali,
nestešna taka njih je opojnina.

Dekliško mlade vse so še neskrite,
globoke, polne, vzbočene, slepeče,
kipeče vzasle, mehke, izpočite.

Spozabno zapeljive so, proseče,
otrte ne še, vlažne, ognjevite
trenotkov zgodnje setve poželeče.

ORAČ.

Povzdiga nepregledna se ledina,
raztrošeni jo zmerno gnoj pokriva,
plug se udara, reže, jo razriva,
da bliska lemeža se mu ostrina.

Kadi puhteča čvrsta se celina,
utripljeta z ušesi vola siva,
premikajoče podkve sij obliva,
drči hrušecha in praši se glina.

Ob njima stopa fant, ki ju poganja,
tihod! glasan odmeva prek podolja,
oči so polne sreče lesketanja.

Slasti valovja so za njimi polja,
da eno se na drugega naslanja,
povsod je radost, židana le volja.

SEJALEC.

Pregiblje kmetič se s počasno hojo
vse skrbno je in dobro izorano
v mrvečo drobno prst je prerahljano,
med brazde vsiplje zrnje si brezbrojo.

Ozira v zarjo se oranžno sojo,
oj da bi bilo plodni setvi dano
in vzklila iz črnice mokre rano,
z rdečo ruto briše čelo znojo.

A v jarke zlato semenje izginja,
v desnici blede novo se mu drenja,
za njim blestečih svitov se utrinja.

Pa v zemlji rahlo zgane se, napenja,
v pobožne željne upe izpreminja,
vzbude kaliti suho ne prejenja.

IZ RAZORA.

V pričakovanju dviga se gladina
v prihajanju je vigred zaslutila,
življenja moč je v sebi začutila,
osupnila nenadna jo bližina.

Nad njo žari razpaljena vročina,
ki neutešno se jo je navžila,
roditev ljuba se je v nji zbudila,
odivljena, ah, z njo ji pokrajina.

Zamaknjen hodim, gledam prerojenje,
slok listov suličastih, te ponose,
mogočna čuda vznikov, z njim kroženje.

Nenadne dvige krepke in zanose,
utripe njih, a blaženo vršenje,
kri top neštete migljajoče rose.

RAZCVITA SE PŠENICA.

Pri cvetu cvet se žameten odpira
in eden k drugemu v sladkosti stika,
za liste nagajivo se zamika,
nebeško rajske prašnike razpira.

Častitljivo si pare tam izbira,
ljubezen zaplamtela je velika,
kako v razposajen objem jih mika,
po bujnemu ječmenu se ozira.

Močnejše cveti polni zagorijo
zaljubljeni v vetrove lahne nežne,
zasnubljeni, v vetrove gorke bežne.

Kot bili v maju bi, ti se mi zdijo,
vsak se v nedolžnosti z njim prepeljuje
ter pleše, ljubi, šeta in svatuje.

MILOSTEN DEŽ.

Navpik z jasnine žarek žgoči pada
po rastni hrepeneči sprstenini,
usihajoč pari plevel v vročini,
razbeljeni peščenec sam razpada.

Nevzdržno letina se bolj preklada
v razpokani baržunasti dolini
kot arnike obgozdne po planini,
iskrenost naša, skrb, ponos in nada.

In vsul se je, da kapljice ščemijo,
zrcali v dragocenosti se vsaka,
po listih prasketajo in pršijo.

Živahno v soncih sto se jih pretaka,
da korenine željne napojijo,
prežejno zemljo tihi dež namaka.

POKOJ V LILIJAH.

Rmani, kokalj, mačehe šuštijo,
kjer plavi božji hrošček kolovrati
in se s pijani žitni klasi brati,
da presunljive hvalnice donijo.

Čebele pa po med čez nje letijo,
a vrabček skuštrani ves dan se klati
kot z nevoščljivim kljunom klasje mlati
in poedini pevci se glasijo.

Počivam v mehki travi poleg njega,
kjer godba murnov se v večer razlega,
oj blagor klasju, ki porumeneva!

Pa miški v luknji, ki pod njim prebiva,
tesnoba je duha neizrecljiva
ter zajcu, ki tam v senčici sameva.

ZAMAKNJENO SONCE.

Pod prho žarkov ziblje se pšenica,
svit prša vedra bistra kristalnina,
v njo pretočena sama bisernina
kot bi škropila sveža jo rosica.

V poletju okopava se devica,
krš je prečista sladka srebrnina,
omamna čudovita je zlatnina,
pod težo upogiba se kraljica.

Po resastih vršičkih vse trepeče
in smehljajoče se do tal priklanja,
od barv pestrih žito je blesteče.

Gosteč bogastvu svojemu pozvanja,
pozdravlja z daljne dalje nas šumeče
razsipne luči ljubkega kopanja.

NA SPREHODU.

Na njivi žitno klasje pošumeva.

»Povej, zakaj ti nedrija drhtijo
kot samo pile bi melanholijo,
zakaj obraz ti danes zarudeva?«

Pa zopet se polagoma predeva.

»Kako se vzpetja tvoja bohotijo,
bojim se, veš, da te ne izgrešijo
zenice, ki milote so odseva.«

»»Z dlanjo pred žitom si obraz zakrivam,
ugasnili trepeta so plameni,
le ti si moj in tvoja jaz, odkrivam.

Nihljaj žit: ‚Ti, ti!...‘ pravi vsak že meni
zato, ker samo blizu tebe bivam
na veke ljubljene neizgubljeni.««

POSTOVKA.

Kot strela pod nebo se je pognala,
v zenit višave k soncu poletela
je ptica urna drzna rjavobela,
razprta v zraku sinjemu obstala.

In komaj vidna je zatrepetala,
s peroti šibki obvisela smela,
loveči rep je varnostno razpela,
v zazib ujeta se zalesketala.

In tu in tam pšenice se ustavlja,
kot še nikoli vso je obkrožila,
ker moli, moli ter jo blagoslavlja.

Potem pa svoja krila je zložila,
k večernemu pokoju se pripravlja,
nizdol z oblakov spet se izpustila.

ŽETEV.

Mežika vsa v skrivnosti rodna njiva,
pri cvetni ajdi latje pošumeva,
šepeče in nad makom prezoreva,
plavica, kokalj z njemu se obliva.

V dišeči rosi se še slak umiva,
v dnu prepelica z mladimi poždeva,
nad njo škrjanec pesmi si prepeva
za rahle nežne se oblake skriva.

Že navsezgodaj prišle so kmetice
v domačem platnu zgubanem prebele,
to ljubljene so deklice ženjice.

In sklanjajo se nizko ogorele
v predrobno mehko razžarelo lice,
vso njivo s tenki srpi so požele.

LJUBICA.

Velika avba — svileni grebenček,
podloga žamet črn in okrasje
na njemu vvezeno pšenično klasje,
okoli barven je vložen kamenček.

Rob trdo je polikani platnenček,
ki noše narodne je blagoglasje,
a razčesano gosto kodro lasje
ozaljšujoče krije ji temenček.

Rožena se zaponka ji srebrika,
ki v svoji kamri si jo je nadala,
pod vratom se na modrcu svetlika.

Ko mojca davi je pri oknu stala,
pod njim zadrega bila je velika,
naenkrat pamet vso mi je zmešala.

ANGELSKI KRUH.

Brzeči potok čvrstega vršenja
s hrumečim slapom raz jezu prevesa
obrača veličastno tri kolesa,
to kapljic skakljajočih je škropenja.

Mogočnih kamnov glušnega drvenja,
da gorski mlin zgrajen na bregu z lesa
se v močnih sunkih venomer potresa
in vsipa moka se iz zrnov trenja.

Dom vtonjen v hladu sadnega je drevja,
nad njim ovčic na nebu runa čreda,
od peke izba v ljubi je aromi.

Zasenčena so okna od vejevja,
za mizo javorjevo kmet poseda,
z olivni prsti ondi hlebček lomi.

ZIMA.

Odeja snežna zunaj polje krije,
snežinka toplo se k snežinki stiska,
v strupenem silnem mrazu živo bliska,
čez njo ledena ostra burja brije.

Prepolno vsepovsod je čarovnije,
še megla srečna tega je obiska,
uspavanko v polsnu ji burja piska
v noč tajne bajne zvezdne lepotije.

Kako ogrevajoči tvoji dihi
pod rahlim snegom speča gruda sveta
popolnoma so mirni, krotki, tihi.

Naj nežni svežec varno te obleta
in kot poljubljaajoči moji stih
sedaj tako polagoma zameta.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS

00000412053

